

HEM D'EDUCAR ELS NOSTRES FILLS EN UN ALTRE ORDRE DE VALORS; LA SEVA GENERACIÓ SERÀ MÉS POBRA

Jordi Badia

Periodista

Elogi dels pares

La cançoneta de la generació dels nostres fills, que esdevindrà la primera a no ser més rica que la dels seus pares, fa anys que sona. Jo la vaig sentir per primera vegada a mitjan anys vuitanta, si no m'equivoco de molt. De fet, la vaig llegir en una entrevista amb un historiador nord-americà, el nom del qual ara no recordo. La qüestió és que en aquell període de crisi econòmica la cançoneta ja es cantava. I s'entonaven uns arguments de tornada que avui encara són ben vàlids i que apel·laven a la insostenibilitat, individual i col·lectiva, de mesurar el progrés en termes de consum de béns materials. Amb la qual cosa es demostra que o bé no vam aprendre res, o bé no en vam voler fer cas, o bé succeïa que ens havíem endinsat per un camí sense sortida fàcil; la qüestió és que la fugida endavant que vam emprendre ha convertit la situació en més greu i més complicada de resoldre.

ARA ES DÓNA PER FET que els nostres fills ho tindran més magre que no pas nosaltres, els de la generació dels anys seixanta i setanta, em refereixo, que en termes generals hem aconseguit unes quotes de benestar molt més grans que les dels nostres pares i sense haver de fer tants sacrificis com van haver de fer ells. És més fàcil de dir que no de comprendre. Perquè, en realitat, el que estem dient és que

PEP DUIXANS

hem malbarat l'esforç dels pares per proporcionar-nos una vida més plena i amb més oportunitats que no pas la que van tenir ells, i que nosaltres en llegarem una de molt pitjor als nostres fills. Entesa així, trobo que la cançoneta ja no fa tanta gràcia i que ens hauria de caure la cara de vergonya.

ÉS CERT QUE LA GENERACIÓ dels

nostres pares ho va tenir força més fàcil. El món en què van haver de créixer acabava de sortir d'una guerra molt cruel, que ho havia arrabassat i assolat tot, partien de zero i tenien el record del desastre ben present. Anar a pitjor era materialment impossible. Tanmateix, és ben veritat que se'n van sortir, que es van aixecar i que perquè nosaltres, els

seus fills, no haguéssim de patir cap de les penúries que havien hagut de passar ells, es van estar de molts capricis i comoditats, van pensar com animals i es van sacrificar per nosaltres abans que no pas per

La bombolla de consum que entre tots hem creat ha fet un pet com un aglà. I és justament aquí on se'ns obre un catàleg ampli d'oportunitats per educar els nostres fills

ells, i així ens van donar l'oportunitat d'estudiar i d'alimentar-nos adequadament.

SENT TOT AIXÒ VERITAT, a mi em sembla que la tornada de la cançoneta dels trons es pot esmenar totalment. Vull dir que això de la riquesa és molt relatiu i que, precisament, bona part dels mals ens han vingut per haver confós o per no haver

definit correctament què vol dir progressar. És molt discutible donar per fet que ara som més rics que els nostres pares pel simple fet que mentre que ells van posseir tres o quatre cotxes allarg de tota la seva vida ara en tenim tres o quatre al garatge, un per a cada membre de la família i un de ben gran per quan sortim tots junts, i que canviarem així que tinguin quatre anys a tot estirar. I qui diu cotxes diu anar-se'n de vacances a l'altra punta del món. Hi ha uns estàndards de benestar que són positivament millors avui que no fa quaranta anys. Ni es poden negar, ni s'han de deixar perdre. L'ascensor social, aquest que ara ens apareix amb el rètol d'espatllat sense que se sàpiga quin dia passarà l'operari a arreglar-lo, ha funcionat amb precisió mecànica. Però hi ha un gavadal d'altres índexs, de la riquesa mesurada en termes de consum i de poder adquisitiu, que podríem considerar humanísticament absurds completament. Ens hem adonat que la crisi és de model, sistèmica en diuen, que vol dir que la bombolla de consum que entre tots hem creat ha fet un pet com un aglà. Doncs, és precisament aquí on se'ns obre un catàleg molt ampli d'oportunitats per educar els nostres fills, aquesta generació que serà més pobre que nosaltres, segons els nostres barems, en un altre ordre de valors. La qüestió és saber si en som ben conscients i si en sabrem prou.